

Duke Ellington Society of Sweden

BULLETIN NUMBER 4, NOVEMBER 2007, ÅRG. 14

"To my friend Hasse. Thanx - you are wonderful. It has been such a pleasure. Good luck. Duke" Läs om Hans Löfgrens äventyr på sid 3.

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS, c/o Jan Falk
Box 22062, 104 22 Stockholm
Telefon 08-652 07 90, mobil 070-552 07 90

Redaktionsgrupp:
Sven Eriksson, Thomas Erikson,
Bo Hausman, Rolf Dahlgren, Bo Holmqvist

Plusgiro 11 63 75 - 7
Hemsida: www.ellington.se

DESS medlemsavgift
är per kalenderår: inom Norden 200 kr.

Membership outside Scandinavia
annual fee USD 40.

Vid köp hos DESS använd vårt
Plusgiro 11 63 75 - 7

2007

Det har varit en ganska intensiv jazzhöst med bl.a. Stockholm Sweetnin' med Blue Jazz Orchestra på Konserthuset den 21 september, Sami-mötet med Stockholm Swing All Stars den 1 oktober och vernissage för minnesutställningen om Charlie Norman som öppnades i Ludvika Konsthall den 5 oktober. Utställningen speglar Charlie Normans karriär som artist. Tre-dagarshyllningen började med en konsert med Robert Wells och Charlie's son Lennie Norman och avslutades den 6 oktober med en konsert av Ludvika Storband och Alice Babs dotter Titti Sjöblom. Hon berättade under konserten att det var Charlie's förtjänst att Alice Babs gjorde sin come back som artist på 90-talet - efter 18 år som pensionär.

Ett stort arbete har lagts ner av Key Jigerström för att skapa en ny och fungerande hemsida. Glöm inte att regelbundet besöka den nya adressen www.ellington.se. Det är styrelsens förhoppning om att vi skall kunna hålla den levande och successivt införa nyheter, bilder från SAMI-kvällar, kommande program, nyheter från andra jazzklubbar m.m.. Styrelsen skall även försöka hinna med att hålla den engelska hemsidan uppdaterad.

Medlemsmöten under 2008

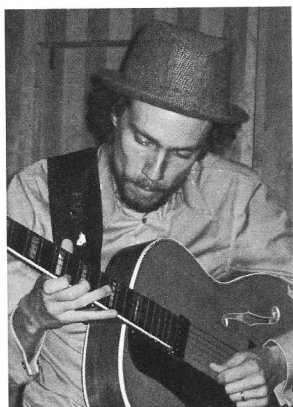
För att inte missa något av nästa års begivenheter bör du redan nu reservera följande dagar för årets fyra DESS-möten med konserter och annan underhållning:
den 18 februari, 21 april,
29 september och 24 november.
Väl mött i studion på SAMI, Döbelnsgatan 3, Stockholm.

Den 17 oktober hade Johannes Landgren ett möte med delar av styrelsen för att diskutera DESS medverkan i den konferens, som Johannes planerar i Göteborg i april 2009. Konferensen sker i samband med Johannes Landgrens forskning om Duke Ellington bl. a. baserat på underlag från Patricia Willard - se DESS Bulletin nummer 1-07 och hemsidan! Johannes föreslog under mötet att DESS skall vara medlem av planeringskommittén för konferensen, vilket accepterades av DESS styrelse. Ytterligare information kommer successivt i framtida DESS Bulletiner och på hemsidan.

Vid nästa SAMI-träff den 26 November återkommer en favorit - Kenneth Arnström Combo Band. Konserten kommer att spelas in av Gert Palmcrantz. Jag hoppas vi ses då.

Till DESS Jan Falk

Härlig och ärlig svensk swing

Gustav Lundgren.
Foto: Jan Falk.

Stockholm Swing All Stars drabbade mig med orkanstyrka den 1 oktober. Den bet mig i örat. Det var som ett vargskall. Jag ryste, jag frös och jag rös, det var som en tropisk snöstorm

Det låter kanske larvigt men jag försöker faktiskt beskriva en musikalisk upplevelse. De vanliga orden förslår inte alltid. Man får ta till vad man har.

Stockholm Swing All Stars skall inte inbilla sig att de skapar odödliga mästerverk. Men de spelar väldigt bra och ärlig jazz som inte bara är efterapning.

I ensemblerna spelar de med eftertryck, precision och jävlaranamma som får mig att ta dem till hjärtat. Och halvnyktert konstatera att det är ovanligt intelligent skri-

vet, tillräckligt för att markera att det ändå ligger många decennier mellan spegelbilden och bakåt.

Som *The Mooche* - fräckt, nästintill grannt! Egentligen tjänar det inte mycket till att betygsätta individerna men visst finns det utmärkta solister: Fredrik Lindborg, tenorsaxofon, har livet framför sig, det ser ut som ett långt och oavbrutet framgångsrikt solo. Trombonisten. Magnus Wiklund har mer än början till ett personligt uttryck (fast livet borde bestå av mer än fjärdedelar också för en trombonist). Olandersson, Karl, trumpetare, en kraftkarl med utforskade resurser och långa kantabla föredrag till min stora glädje.

Stjärnregn över hela bandet för den delen, för jag ser deras segerrika framträdande mest som en kollektiv prestation. De som inte nämnts kan gärna ta åt sig av de andras beröm. Fast uppriktigt sagt tyckte jag solona ofta blev för långa. Det skapar en röjig och svängig stämning som samtidigt tar gadden ur helhetsintrycket. Som felande länk mellan tiden som svann och vår egen är det väldigt bra. Här ligger ett stort och intressant experimentalfält, som kan ge goda grödor. Keep swingin'!

Bo Holmqvist

Skivfynd fortsätter

Butiken på Scheelegatan 12 stängdes i april i år, men Skivfynd Jazz och Blues fortsätter verksamheten via Internet med Sveriges största och mest intressanta utbud av jazz och blues på CD, LP och DVD. En avsevärt förbättrad hemsida med sökmöjligheter kommer att läggas ut före årsskiftet, och en ny tryckt lista blir klar inom kort.

Beställ via e-post, brev eller telefon. Det går bra att hämta skivor på nedanstående adress efter överenskommelse eller få dem skickade med post. Medlemmar i DESS får 5% rabatt på nya CD och DVD. www.skivfynd.com
Skivfynd Jazz och Blues, c/o Bo Scherman, Ynglingagatan 25, 113 47 Stockholm, Tel: 08-652 92 91, skivfynd@comhem.se.

På turné med Duke genom Sverige i en vit Volvo Amazon Sport 1963

DESS-medlemmen Hans Löfgren berättade på sammankomsten den 1 oktober hur han mest av slump blev Duke Ellingtons personlige chaufför vid Folkparks-turnén 1963. Under den månadslånga turnen med konserter praktiskt taget varje dag blev Duke, då 64, och Hans, då 21, goda vänner, och Duke erbjöd honom att följa med till USA och fortsätta som hans personlige chaufför och medhjälpare. Men Hans tackade nej. Bo Holmqvist sammanfattar samtalet med Hans Löfgren.

Det var i pappans Volvo Amazon Sport som Hans mötte Duke på Arlanda den 31 maj 1963, katastrofinhyrd för att köra Duke i tre dagar. Färden gick först till Västerås med en ganska nervös Hans för kunskaperna i engelska var synnerligen bristfälliga.

– Det blev alltså inte så mycket snackat i bilen men med hjälp av händer och fötter hade Duke ändå lyckats göra klart att han ville att jag skulle fortsätta månaden ut och han skulle personligen se till att chauffören efter det skulle behärska engelska språket!

Orkestern hade stuvats in i en buss på Arlanda i vilken också färdades en s.k. Road Manager, som var en svensk f d musiker, en stage manager (Tom Whaley), som var mycket gammal och nästan blind, och en frisör/påklädare som höll reda på Dukes alla kläder som var åtskilliga och mycket smakfulla, utom byxlängderna som var den vanliga amerikanska, upphissade flera centimeter ovanför skorna, erinrar sig Hans.

Duke var visst något av en klädsnobb och mycket noga med sitt utseende. Men det blev långa resor och mycket litet sömn. Reslängden bestämdes bl. av att Ellington med orkester var en dyr attraktion för de svenska folkparkerna och publiken måste maximeras. Varje folkpark hade sin speciella kväll då man kunde räkna med större publik än annars. Parkerna fick inte heller ligga så tätt att man stal publik från varandra. Det gjorde att buss- och bilresorna ständigt låg på 30 mil och mer.

Men regeln kunde slå väldigt fel. I Huskvarna t ex den 22 juni 1963 fick orkestern spela inför 300 personer. Kvällen innan hade parken haft en publik på ungefär 6.000, men då var förstås huvudattraktionen den religiöse clownen Målle Lindberg med sin show.

– Några dagar innan, den 18 juni hade vi spelat på Lise-

berg i Göteborg. Dagen efter bad Duke mig om hjälp med att få Paul Gonsalves till sjukhus. Han hade tillbringat natten tillsammans med Carl-Erik Lindgren, känd jazzkritiker och likaledes musiker. De hade delat på droger i doser som var för höga för Paul. Det var fruktansvärt att se Paul Gonsalves i detta tillstånd. Han var som förvandlad till ett barn. Enligt Duke hade Paul tidigare haft stora drogproblem, som han hade tagit sig ur. Över en natt hade allt raserats. Detta var den sista Ellingtonkonsert som Carl-Erik Lindgren fick se. Duke förbjöd honom att vistas i närheten av orkestern och dess medlemmar och under alla de år Duke vistades i Sverige gällde det förbudet. Paul

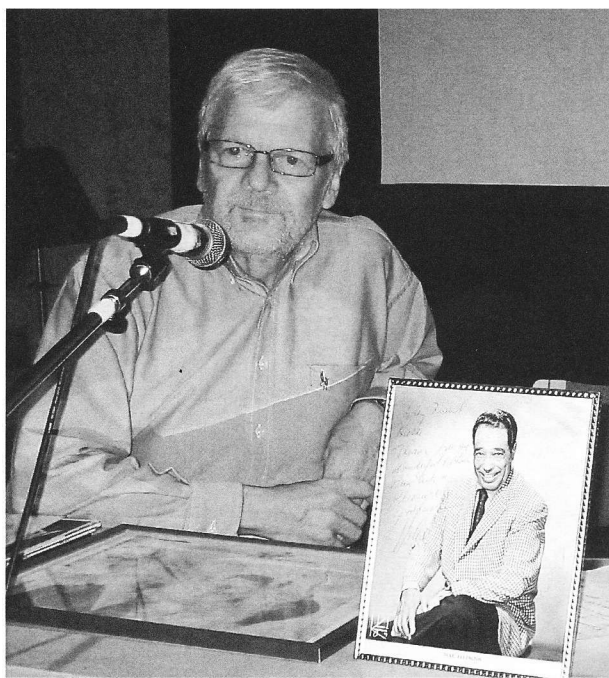
Gonsalves många veckor på Sahlgrenska sjukhuset betalades helt av Duke.

– En sak lärde jag mig av denna Ellingtonturné – att aldrig låta obehöriga åka med i bussen. När bussen lämnade Arlanda den sista maj, var det 18 musiker i bussen. När den slutade en månad senare var det 18 musiker plus 24 damer som alla hade åkt med 3-4 dagar och sedan bytts ut. I några fall ledde det till äktenskap och barn.

– I mitt och Dukes fordon var det dock inga andra passagerare förutom en (tror jag) italiensk eller spansk Contessa, som var med under tre dagar av turnén. Duke slösade aldrig bort tiden och han komponerade och skrev oavbrutet i det högra framsätet på Amazonen. Där tillkom under vår

turnémånad 1963 den show som fick namnet *My People*, mycket av kyrkokonserterna samt en oändlig rad "lösa stycken". *My People* är just som titeln säger Dukes hyllning till det egna folket, den egna rasen om man så vill, och just i Borlänge i juni 1963, skrevs bl. a. King fit the battle of Alabam, som tillägnades Martin Luther King och hans kamp för de färgades villkor. Arbetet i bilen fortsatte sen på hotellrummet, för varthän än Ellington kom, ingick det i kontraktet att det skulle stå ett piano på Dukes hotellrum. Varje natt ringde han Billy Strayhorn i USA och framförde det han hade komponerat. Mycket av det testades också på mig. Eller så skrev han ner noterna och delade ut dem nästa dag till orkestern innan vi stampade igång. Det lät som om orkestern hade övat mycket, men det var i själva verket sprillans nytt och framfördes för första gången."

Hans Löfgren, 21 år gammal, som bara lyssnat på 50-

Hans Löfgren. Foto: Jan Falk.

och 60-tals rock med Elvis i spetsen, gått som Nalenstammis och huserat i Harlem med Mats Bahr, Carl-Eivar etc, möter plötsligt Duke Ellington, en av jazzens centralgestalter. Han får se och höra 30-talet konserter, både framför och bakom scenen. Han finner en vän.

Vänskapen med Duke fortsatte under alla år som Duke med orkester var i Sverige. Det har också gjort att Hans under olika former fått träffa, förutom alla orkestermedlemmar, så stora namn inom jazzen som Alice Babs, Ella Fitzgerald, Lionel Hampton, Billy Strayhorn, Norman Granz m.fl.

– Detta var mitt livs stora upplevelse. En makalös ny värld öppnade sig – och där blev jag kvar.

Bo Holmqvist

Duke i Borlänge.

Paul Gonsalves i Borlänge.

På sin andra europaturné 1963 framträdde Duke Ellington med sin orkester på ett stort antal platser. I Sverige var det folkparkerna som gällde. Med början den 1 juni i Västerås följde Örebro, Karlstad, Stockholm (Gröna Lund och Skansen), Gävle, Borlänge, Norrköping, Värnamo, Halmstad, Karlshamn, (en snabbis till Tivoli, Köpenhamn), Göteborg (Liseberg), Malmö, Uddevalla, Huskvarna, Mjölby för att sluta i Ljusdal den 25 juni. Orkestern var sammansatt av idel stjärnor:

Cootie Williams –tp, Rolf Ericson –tp,
Eddie Preston –tp, Ray Nance –tp,
Buster Cooper –tb, Lawrence Brown –tb,
Chuck Connors –tb, Jimmy Hamilton –cl-ts,
Russell Procope –as-cl, Johnny Hodges –as,
Paul Gonsalves –ts, Harry Carney –bar-cl,
Edward Kennedy Ellington –p,
Ernie Shepard –b, Sam Woodyard –d.

Ray Nance i Borlänge.

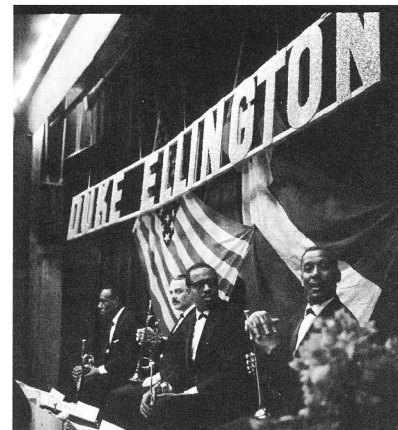
Duke i Värnamo.

Duke, Johnny, Ray och Rolf i Värnamo,

Harry Carney i Borlänge.

Trumpetsektionen i Värnamo.

Olle Lindholm var fotograf i Borlänge den 12 juni 1963. Jerry Johnsson var fotograf i Värnamo den 14 juni 1963.

My People

Av Bo Haufman

Vid senaste DESS-mötet den 1 oktober kunde vi höra Hans Löfgren berätta om sina erfarenheter med att vara chaufför åt Duke Ellington under dennes turné i Sverige år 1963. Vad som var särskilt intressant att få veta var hur Duke praktiskt taget hela tiden i bilen under transporter mellan de olika framträdandena satt och nynnade och skrev ner melodikompositioner. Även på hotellrummet där det alltid skulle finnas ett piano tillgängligt ägnade han sig åt att komponera och att skriva texter. Hans berättade hur Duke drog upp riktlinjerna för en musikalisk komposition i bilen eller på hotellrummet och klockan tre varje natt ringde han Billy Strayhorn i New York och beskrev för honom sina idéer och det ålåg sedan Strayhorn att slutföra kompositionen och arrangera den.

Duke avslutade sin europeiska turné i Ljusdal den 25 juni och flög gissningsvis tillbaka till USA dagen därefter (eller kanske reste han med båt, eftersom diskografierna inte utvisar någon aktivitet för orkestern i sin helhet förrän den 6 juli?). Det som Duke hade arbetat med under sverigeturnén var den musikal som skulle framföras i Chicago under namnet *My People*. Vi har ju hört många intyga att Duke alltid var ute i sista minuten med att komponera något för ett givet tillfälle till många entreprenörers stora förtvivlan. Musikalen hade sitt uruppförande den 16 augusti och uppfördes under de följande sex veckorna med två föreställningar per dag. I diskografierna kan vi utläsa att orkestern turnerade i USA fr.o.m. 6 juli och vi kan också utläsa att de sista dagarna före uppförandet av *My People* så var Duke's ledarskap för orkestern ersatt av Cab Calloway. Duke fann sig nämligen tvingad att resa till Chicago för att repetera in musikalen, som inte framfördes av den genuina Ellington-orkestern, utan av en för tillfället sammansatt orkester bestående av flera före detta orkestermedlemmar. Anledningen till att musikalen framfördes i Chicago har sin grund i det faktum att år 1963 firades hundraårsminnet av tillkomsten av "The Emancipation Proclamation" och i Chicago anordnades en utställning

betitlad "A Century of Negro Progress". Ellington's bidrag till detta evenemang var alltså *My People*.

Musikalen *My People* har naturligtvis omnämnts och behandlats i skrift av de flesta Ellingtonbiografer. Den ambitiöse Eddie Lambert har i sin bok *Duke Ellington – A Listener's Guide* ägnat ett par sidor åt den LP som gavs ut på märket Contact CS-1. Trots den stora Ellingtonbeundrare han är så är han dock inte någon beundrare av *My People* utan är ganska kritisk till hela musikalen. Främst riktas hans kritik mot Ellington's kapacitet som textförfattare, som han anser vara undermålig, men även mot det faktum att så mycket av det musikaliska materialet är lånat från *Black, Brown And Beige*. Men avslutningsvis medger han ändå: "As a stage spectacular, *My People* was a great success; reports from all quarters indicate that it was a vivid and enjoyable presentation."

Ur John Hasses bok *Beyond Categories* kan följande citeras: "During the eighteen days of the exposition, there were twice-daily performances at the Arie Crown Theatre, McCormick Place, which seated five thousand people. Funds were insufficient to hire the Ellington orchestra, so a group comprising local musicians and nine Ellington alumni played the accompaniment." Han skriver vidare: "Though Ellington said that the work had 'only about one minute of social protest' and asserted it was entertainment, the production in fact included Ellington's declaration that 'the foundation of the United States rests on the sweat of my people', and concluded with a very timely piece: King Fit The Battle of Alabam' about the confrontation in Birmingham between the police and civil-rights marchers led by Martin Luther King, Jr."

Ellington har över åren fått en del kritik för att han inte engagerat sig i "The Civil Rights Movement". Det är en kritik som han fått dela bl.a. med Louis Armstrong. Denna kritik är inte helt berättigad. Visserligen har Duke aldrig stått på barrikaderna men det finns åtskilligt av kritik mot det etablerade systemet i hans musik och i hans uttalanden. Mark Tucker i sin bok *The Duke Ellington Reader* citerar följande text ursprungligen för-

fattad av Nat Hentoff: "Ellington's aversion to saying or doing anything abrasive has sometimes been interpreted through the years as lack of concern about such embattled issues as civil rights. He has made no fiery statements nor has he marched on picket lines. 'People who think that of me', says Duke, 'haven't been listening to our music. For the past 25 years, social protest and pride in the history of the Negro have been the most significant themes in what we've done.' A source of particular pride to Ellington in this context is the 1963 work, *My People*, a fusion of music and dance which distils the past 100 years of the Negro's experience in America. Included is a confrontation between Martin Luther King and Bull Connor in Birmingham:

*And when the dog saw the baby wasn't afraid
He turned to his Uncle Bull and said,
"The baby looks like he don't give a damn.
You sure we still in Alabam?"*

Flera omdömen om *My People* finns i andra publikationer men avslutningsvis skall endast nämnas att vid Ellingtonkonferensen i Chicago 1998 arrangerades ett återuppförande av *My People* vid en enda föreställning för i första hand konferensens delegater men även åhörare från allmänheten. Joya Sherrill deltog och framförandet upplevdes som en succé.

Originaluppsättningen från 1963 finns på LP:n Contact CS-1 och på en CD av märket Red Baron med nummer AK52759.

Duke Ellington på V-Disc

Av Bo Haufman

Alla har vi väl en V-Disc-skiva i våra samlingar. Den som har en i N- eller E+ kondition skall skatta sig lycklig för oftast när man hittar en V-Disc så är den i dålig kondition. Allt från V- och upp till E i bästa fall. Detta har sin naturliga förklaring, som här skall utredas.

V-Disc-programmet startade redan i juni 1941 och hade som uppgift att förse inkallade soldater både i USA men främst de som var stationerade i utlandet med en form av underhållning. När det gällde V-Disc så bestod detta i att förse trupperna i första hand med en grammofon, oftast av vev-typ, skivor och dessutom grammofonstift. De skivor som tillhandahölls bestod i begynnelsen huvudsakligen av marschmusik. Senare tillkom inspelade radio shows, klassiska musikstücken, populärmusik och även en del jazz. I början utgjorde materialet till skivorna av konventionell schellack. Skivorna distribuerades i paket om 30 skivor och kom ofta fram till destinationen i form av ett puzzle. I och med krigsutbrottet blev det dessutom ont om schellack för grammofonbolagen och man började söka efter ersättningsmaterial. V-Disc gjorde flera tester med olika material men fastnade slutligen för en produkt som kallades för Vinylite och som dög för ändamålet. Det utvecklades senare till det som vi i dag kallar för vinyl.

De första jazzskivorna på V-Disc utgjordes i stor utsträckning av existerande musikaliskt material som lånades från de etablerade grammofonbolagen. Men den 31 juli 1942 kom så det ödesdigra inspelningsstoppet som skulle vara i två år. V-Disc fortsatte att ge ut skivor

Army

10 - **Don't Get Around Much Anym.** - May 4, -40 - Victor
Warm Valley - Oct 17, -40 - Victor
 37 - **Ring Dem Bells** - Aug 26, -30 - Victor
Perdido - Jan 21, -42 - Victor
 67 - **Mood Indigo** - Dec 10, -30 - Victor
Are You Sticking - Jun 5, -41 - Victor

med äldre material men fick kritik från soldaterna på fältet, som klagade över den gamla skåpmatmen och hellre ville höra nyskapad musik.

V-Disc kontaktade då den allsmäktige James C. Petrillo för att utverka ett undantag för inspelningar på V-Disc

som skulle distribueras till soldater ute på de olika krigsskådeplatserna. Petrillo fann det politiskt inopportunt att neka en sådan begäran och fr.o.m. den 27 oktober 1943 fick jazzmusiker göra inspelningar för V-Disc. Petrillo hade emellertid gjort ett förbehåll: All skivor skulle förstöras efter kriget. Men detta förbehåll har inte efterlevts i någon större grad tycks det eftersom man kan tämligen ofta se V-Discs utannonserade på olika skivlistor. Skivorna fick av naturliga skäl en ganska omild behandling och det är skälet till att man sällan hittar

ett riktigt bra exemplar. Priset för en V-Disc ligger mellan 10 och 40 dollar. För en E+ måste man bjuda runt 40 dollar för att vara säker på att få den.

V-Disc tillverkades i två serier; en för The Army och en för The Navy. Duke Ellingtons alster förekommer i båda serierna. Ofta var ett ellingtonnummer kopplat med andra orkestrars eller artisters alster. Alla V-Disc skivor hade 12" formatet och spelades med 78 varvs hastighet. Ellington gjorde emellertid inga inspelningar direkt för V-Disc men många av hans radioutsändningar och konserter gavs ut på V-Disc.

Nedan listas de utgåvor som gjordes av V-Disc med Duke Ellington med angivande av inspelningstillfälle och ursprung:

176 - **Boy Meets Horn** - Nov 8, -43 - World Transcription
 183 - **Sophisticated Lady** - Feb 14, -40 - Columbia
Azure - May 14, -37 - Master
 212 - **Take The A Train** - Feb 15, -41 - Victor
Flamingo - Dec 28, 40 - Victor
Sentimental Lady - Jul 28, -42 - Victor

- 252 – **Mood To Be Wooped** - May 26, -44 – Hurricane Br.cast
My Little Brown Book - May 25, -44 - -- “ --
- 315 – **Things Ain’t What They** - Nov 9, -43 - World Transcr.
Hop Skip Jump - Nov 8, -43 - World Transcription
Main Stem - Nov 9, -43 - World Transcription
- 415 – **Creole Love Call** - Dec 1, -43 - World Transcription
- 453 – **I Never Felt This Way** - Oct 28, - 40 - Victor
Live And Love Tonight - Apr 12, -34 - Victor
- 480 – **It Don’t Mean A Thing** - Apr 21, -45 - 400 Rest. Br.cast
- 483 – **Harlem Air Shaft** - May 12, -45 - ABC Broadcast
- 505 – **Hollywood Hangover** - May 26, 45 - Regal Th. Br.cast
- 516 – **The Perfume Suite** - Apr 7, 45 - 400 Rest. Broadcast
- 534 – **Diminuendo In Blue** - Jun 9, -45 - Paramount Br.cast
Crescendo In Blue - Jun 9, -45 - Paramount Br.cast
- 558 – **Kissing Bug** - May 26, -45 - Regal Th. Broadcast
Carnegie Blues - Sep 8, -45 - Radio City ABC Br.cast
- 575 – **Frantic Fantasy** - Apr 21, -45 - 400 Rest. Broadcast
- 610 – **In The Shade Of The Old Apple Tree** - May 26, 45 - Bc
- 617 – **Esquire Swank** - Jan 16, -46 - Ritz Theatre Concert
- 626 – **Frankie And Johnny** - May 26, -45 - Regal Th. Br.cast
- 648 – **C Jam Blues (w W. Herman)** - Jan 16, -46 - Ritz Th. C.
- 657 – **Black Brown And Beige** - Apr 21, -45 - 400 Rest. Br.c.
- 671 – **Unbooted Character** - Sep 8, -45 - Radio City Br.cast
- 695 – **New World A Comin’** - Jun 16, 45 - Army Camp Br.c.
- 701 – **Prelude To A Kiss** - May 12, -45 - Radio City Br.cast
Ring Dem Bells - Jul 7, -45 - Radio City Broadcast
- 723 – **I’m Checkin’ Out Goom Bye** - Jun 12, -39 - Columbia
Tootin’ Through The Roof - Oct 14, -39 - Columbia
- 742 – **The Golden Cress** - Nov 23, -46 - Carnegie Hall Conc.
Sultry Sunset - Nov 23, -46 - Carnegie Hall Concert
- 750 – **Deep South Suite, Pts 1-2** - Nov 23, -46 - -- “ --
- 759 – **Deep South Suite, Pts 3-4** - Nov 23, -46 - -- “ --
- 795 – **Sophisticated Lady** - May 10, -47 - WNEW Broadcast
On The Sunny Side - May 10, -47 - -- “ --
ICGYABL - May 10 -47 - -- “ --
It Don’t Mean A Thing - May 10, 47 - -- “ --
- 833 – **Ellington Mood** - Nov 11, -47 - Columbia
Air Conditioned Jungle - Nov 10, -47- Columbia
- 843 – **Antidisesestablishmentarianismist** - Sep 30, -47 - Col.
- 858 – **I Like The Sunrise** - Dec 24, -47- Columbia
- 871 – **New York City Blues** - Dec 30, -47- Columbia
- 898 – **The Tattooed Bride** - Nov 13, -48 - Carnegie Hall Conc.
- Navy**
- 32 – **Mood To Be Wooped** - May 26, -44 - Hurricane Br.cast
My Little Brown Book - May 25, -44 - -- “ --
- 95 – **Things Ain’t What They Used To Be** - Nov 9, -45 - WT
- 116 – **Take The A Train** - Feb 15, -41 - Victor
Flamingo - Dec 28, -40 - Victor
Sentimental Lady - Jul 28, -42 - Victor
- 125 – **Warm Valley** - Oct 17, -40 - Victor
- 195 – **Creole Love Call** - Dec 1, -43 - World Transcription
- 233 – **I Never Felt This Way Before** - Oct 28, -40 - Victor
Live And Love Tonight - Apr 12, -34 - Victor
- 260 – **It Don’t Mean A Thing** - Apr 21, -45 - 400 Rest. Br.cast
- 265 – **Hollywood Hangover** - May 26, -45 - Regal Th. Br.cast

De av våra läsare som vill veta mer om V-Disc-historiken hänvisas till webbsidan:

<http://members.aol.com/boardwalk7/vdisc/vdisc.html>

På skivmärket Jasmine (Jasbox 16-4) finns utgivet en box om 4 CD med mycket intressant material som spelas in för V-Disc under mitten av 40-talet.

Shout’Em Aunt Tillie

År 1930 spelade Duke Ellington in *Shout’Em Aunt Tillie*. Titeln kan ge associationer till ett bönemöte där hänryckta deltagare ropar ut sina vittnesbörd. Musiken kan också upplevas på det sättet, orkestern är församlingen när den upprepar det studsiga lättfångade temat och solister som Johnny Hodges och Cootie Williams är enskilda medlemmar som reser sig och vittnar.

Shout’Em Aunt Tillie har nyligen ägnats några speciella kommentarer på LYM (diskussionssidan om Ellington på webben). Marcus Girvan skrev i ett inlägg att han sedan någon månad oupphörligt gick och nynnade på temat och hade svårt att få det ur huvudet. Nästan lite uppgivet efterlyste han en kommentar till varför numret kunde få detta grepp om honom, om det kunde vara något med tempot eller bandets attack.

Girvan fick ett svar från engelsmannen David Deacon, som berättade att melodin fastnade i honom på 60-

talet och att han under en lång period gick och nynnade på den med ett ”tum-tum tumpy”. Hans treårige son och dennes fyraårige kusin hörde honom spela skivan och började marschera runt i rummet till musiken nakna med kalsongerna trädde över huvudet. När skivan tog slut bröt de ihop fnissande och krävde att han skulle spela den om igen...och igen. David Deacon ställde glatt upp på detta och berättar att den här ritualen pågick i månader och att gossarna också hittade på ord till musiken.

Hur man än upplever ”*Shout’Em Aunt Tillie*” är den ett fint stycke tidig Ellington som bl.a. innehåller ett av de första inspelade exemplen på Cootie Williams’ karakteristiska spelstil med growl-sordin. Numret är också unikt på så sätt att den version som Ellington spelade in

för Victor den 4 juni 1930 är den enda i hela Ellingtons diskografi.

Thomas Erikson

Duke Ellington på Cotton Club 1937

Den amerikanska musiktidningen *Metronome* började 1935 att intressera sig för modern dansmusik. Deras redaktör **George Simon** började att besöka nattklubbar, teatrar och danslokaler för att avlyssna de orkestrar som spelade på dessa ställen. Detta var ett nytt grepp. Andra musiktidningar som fanns på den amerikanska marknaden intresserade sig knappast för den nyare, moderna musiken. George Simons utmärkta skrivelser gjorde att den publik som intresserade sig för denna typ av musik började att köpa grammofonskivor i större utsträckning än tidigare. Besökssiffrorna ökade på samtliga de lokaliteter där de moderna orkestrarna spelade. Vi får inte förglömma att det fanns ett stort antal orkestrar som de mera kräsna kallade för "jönsarband" - men deras antal minskade. Här skall vi citera George Simons rapportering från ett av besöken på Cotton Club och på så sätt få en inblick i vad Ellingtons fina orkester kan åstadkomma.

Alf Lavér

Outstanding and astounding

The Ellingtonians are one of the, if not THE, most outstanding and astounding bands of any century! That's saying an awful lot, but year in and year out the men have produced such consistently fine grade A dance music, that such a rave can hardly be considered amiss. True, they have probably never achieved the national popularity (and, judging from a current band poll, musicians' acclaim) that, say, Goodman, Casa Loma, and Lombardo have, but that's so chiefly because they have never received the same kind of a terrific, superstupendous, ballyhoo build-up. Suffice to say that this reviewer will forget the ballyhoo stuff and will be content merely to deposit Duke and his Disciples into that "terrific, superstupendous" class. In fact, he'll even add "colossal," just for good measure. And so much for motion-picture-trailer jive.

You all must know pretty well the stuff for which Duke's famous among musicians: slow blues, and fast blues, and all that great stuff that he's cut into wax. Swing critics have raved about it pretty unanimously. But every once in a while, one or more of them have taken a roundhouse swing at Duke for some of the commercial things he's been dishing out. This reviewer does a right-about-face to his colleagues, though, and publicly goes on re-

cord as commending Ellington for his commercial work; not commending the principle in the abstract, mind you, as much as commending the Duke for making the best out of prevailing circumstances.

Ickies tamed

The Cotton Club draws many ickies who pester Ellington to play pop tunes that were hardly intended for him to attack. He plays them, and the fact that he plays them well enough to satisfy those ickies, and even to draw their applause, should be added to the plus rather than to the minus side when computing Duke's total score. Versatility, even when it doesn't emphasize your personal preference, is still an asset, after all.

Of course, from a hepper musical point of view, Duke's forte is the kind of stuff that he likes to play and that has made him famous. For sheer originality, interest, and structure his orchestrations (though, often, merely extemporaneous) have yet to be equalled in the field of dancebanddom. And their interpretations are in a similar class. Ellington himself is largely responsible, but you must give plenty of credit to all the men in the organization. Here is perhaps the classic example of a group of good musicians who have played and lived together so long that each one knows and feels just what the others are going to do when, why, and how. A condition like that can't help bringing great results, per se.

Duke's great sax section

Speaking less in general platitudes, and a bit more analytically, brings the subject of sectional and individual ability to the fore. The first point, and the one that has struck most people most strongly, is Duke's really great sax section. As a combination of phrasing, shading and tonal blend it has yet to be equalled. On top of that it possesses by far the best intonation of any colored section in the business. Credit goes of course to all four men, but, speaking in terms of ensemble playing only, you must slap on an extra scoop of whipped cream for Messrs. Hardwick and Hodges, who share the lead.

The brass, though also a fine section, is not as consistent. Phrasing and shading are good, but tonal blend, and

intonation, especially, are not as close to perfection. But then, when you consider how free and relaxed the group plays, and how much is left at all times to individual interpretation, you can forgive and forget somewhat, at least, any prevailing sloppiness. Certainly the section's good points are in abundance.

Excellent Greer when he feels like it

The rhythm is good. The two basses (both of them are fine musicians) aid not only because of the expected added lift, but also because they fill in partially the empty spots prevalent when Duke is not at the keys, and help to steady the section and the band as a whole when Sonny Greer gets off into one of his unsteadier and show-offy moods. That Greer man is a much underrated drummer in many circles. When he really feels like settling down into a groove and feeding his cohorts, he turns in an excellent brand of drumming. It's only when he puts on his commercial exhibition that he turns out to be just a mediocre percussionist.

Don't forget that the quintet is aided no little by the general rhythmic structure (note all the background figures) of the arrangements, and by the general rhythmic freedom of its ten melody men. There's fine cooperation there between the five and ten.

From all of which you must have gathered by this time that there's a fine bunch of musicians in the band. Among them, though, there are five who stand out as most consistent and exceptional soloists. You've heard them all so often by now that there's no need going into the subject of why each one of the following is so good:

(1) little Johnny Hodges and his alto - probably the most famous soloist in the band; (2) studious - looking Barney Bigard and his clarinet - who never does seem to get his due share of acclaim; (3) boyish Harry Carney and his baritone - the best of the lower register hot reed men and a fine clarinetist; (4) rotund Cootie Williams - plunger player par perfection and able open horn blower, too, and (5) evenmore - rotund Rex Stewart - whose relaxed Beiderbeckian style is the height of being sent in good taste, and who's also capable of some mighty potent screeching.

She's best when relaxed

Much like Rex, in that she's at her best when she's relaxed rather than when she's shouting, is the band's attractive and only vocalist, Ivy Anderson. The inconsistency of her various performances is due mostly to her not capitalizing on her better qualities. She herself must know why and when she sounds good and when she sounds indifferent. Intelligent concentration should make her a more consistent performer, for when she's good, she's great.

And finally, you mustn't overlook the entire motivating force behind the entire organization: the Duke himself. He's probably the greatest exponent of modern dance music: not only has he blessed it with his musical genius, but just by being in the field, he has embellished it with one of the most gracious (and whacky, too, for that matter) characters on the entire earth. And this isn't from any press agent, either!

With many thanks to Duke and his cohorts for giving him the opportunity to do so, **Simon says A.**

George Simon

Comments added later:

Harlem's Cotton Club was patroned largely by whites, and, judging from the way Duke tried to adapt to some of their tastes, his bandstand could have been named the Concession Stand. But even then, some people didn't realize when Duke was putting them on.

There's that reference to dance music again that Duke was talking about. Wonder why I just didn't go all out and use the word "jazz." I'll have to ask myself sometime.

Duke remarks: "When George refers to its being 'embellished' by one of the most 'gracious' and 'whacky' characters, he means, CRAZY, BABY!"

Source: Metronome June 1937

(Vi är vana att se hennes namn stavas Ivie Anderson men på trettitalet förekom, liksom i citerad artikel, stavningen Ivy).

That Jumpin' Jeep – Johnny Hodges

Att Johnny Hodges var en gudabenådad altosaxofonist vet vi alla. Men att han också var en kompositör av mängder av jazzmelodier är det kanske inte så många som känner till. Sven Eriksson, energisk medlem i redaktionen för *Bulletinen*, har tagit sig för att finna ut alla melodier där Hodges är listad som kompositör eller medkompositör. Det visade sig vara en diger arbetsuppgift för Sven som verkligen ville få fram en komplett lista. Via kontakter med ASCAP (amerikanska STIM) och andra organisationer och inte minst genom att besöka goda vänner och gå igenom deras samlingar av skivor med Johnny Hodges för att förhoppningsvis hitta hans namn under någon eller några titlar, blev lis-

tan så småningom i det närmaste komplett.

En första upplaga av listan blev utlagd på www.ellingtonweb.ca den 25 juli – Johnnys födelsedag - och den föranledde inte bara uppskattning utan även kompletterande upplysningar om ytterligare kompositioner med Hodges som upphovsman. Sven är just nu i begrepp med att författa en uppdaterad lista, som kommer att läggas ut på nämnda webbplats i sinom tid. Ta en titt på den. Den är inte bara omfattande utan även upplysande och ger oss en tydligare bild av Johnny Hodges som kompositör. Det var inte bara "the Jeep that jumped".

Bo Haufman

Alexandre Rado

Efter artikeln om Cat Anderson i förra numret av Bulletinen har några läsare ställt frågan: vem var Alexandre Rado, författaren. För de av oss som samlar skivor är nog namnet bekant. Den omfattande LP-serien "Works Of Duke" på franska RCA har Alexandre Rado som "sleeve note writer" på volymerna 1 - 17. Senare kom den ambitiösa CD-serien "Masters Of Jazz" på franska Média 7 där Alexandre gjorde allt förarbete och skrev de mycket ingående informationshäftena till volymerna 1 - 8. Alexandre gick bort 1997 och serien fortsatte ytterligare några volymer därefter men lades beklagligtvis ner därefter.

Alexandre var till yrket skeppsmäklare men ägnade en stor del av sin fritid åt jazz och skivproduktion. Efter sin pensionering tog jazzen över till hundra procent. Han var mycket god vän med flera av medlemmarna i Ellingtons orkester, särskilt med Paul Gonsalves och Cat Anderson. När orkestern besökte Paris arrangerade han skivinspelningar på märket Blue Star/Barclay bl.a. "Paul Gonsalves in Paris" och "Paul Gonsalves And His All Stars". På den senare skivan medverkade även Wild Bill Davis som komponerade en låt för tillfället betitlad "Alerado" och det är inte svårt att förstå vem titeln syftar på. Detta nummer har faktiskt spelats in av Duke vid en privat recording session den 9 juli 1970 (DESOR 7053a/b). Inspelningen lär finnas i danska radions ägo.

Alexandre deltog som presentatör på flera Ellingtonkonferenser. 1992 i Köpenhamn talade han om sina inspelningar i Paris med Ellingtonmusiker. 1993 i New York handlade det om hans gode vän Paul Gonsalves. 1994 i Stockholm var det alltså Cat Anderson det handlade om och 1995 i Pittsburgh låg det nära till hands att tala om Billy Strayhorns besök i Paris. Sista gången han framträdde var i Toronto 1996 då han presenterade sina intryck av Johnny Hodges.

Alexandre var endast 67 år när han gick bort.

Bo Haufman

ELLINGTON 2008

Med förra Bulletinen informerades våra medlemmar om den förestående Ellingtonkonferensen i London 22-25 maj nästa år. Den som vill ha mer detaljerad information om konferensen rekommenderas att konsultera arrangörernas hemsida: www.ellington2008.org.

Följande priser gäller:

GBP 200:- Main Event "The Duke In London"

GBP 20:- Last Night Banquet "Buffet Flat"

GBP 60:- Final Day Concerts "Festival Session"

Anmälan kan göras på ovanstående webbadress eller per brev till ELLINGTON 2008, 38 Thurlstone Avenue, London, N12 0LP, England.

Konferensen kommer att äga rum på Mary Ward House at Tavistock Place.

För hotell rekommenderas Tavistock Hotel, Tavistock Square. Enkelrum GBP 62:-, dubbelrum GBP 84:- per natt. För reservation info@imperialhotels.co.uk eller telefon +44 20 7636 8383. Enligt uppgift kommer dock delegaterna att informeras om hotellalternativ vid senare tidpunkt.

Vi i styrelsen vill gärna höra från våra medlemmar hur många som avser att delta i konferensen. Från styrelsens sida kommer 4 eller 5 personer att närvara. Det är i dag ganska billigt att flyga till London och det är tveksamt om det finns någon anledning att arrangera en gruppresa med de bindningar som detta innebär. Synpunkter emottages gärna.

DESS webbplats i luften

DESS har nu tre informationskanaler till och från våra medlemmar (även icke medlemmar). De ska komplettera varandra: medlemstidningen (Bulletinen), webbplatsen och medlemsmötena.

Bulletinen som regelbundet (4 gånger om året) går ut till våra medlemmar innehåller artiklar och analyser med Ellingtonanknytning, eget originalmaterial eller inhämtat från den rikliga Ellingtonvärlden, rapporter från medlemsmötena, rubriken Medley (kortare notiser), egna unika bilder m.m.

Webbplatsen som de flesta medlemmar spontant tar del av innehåller både gammalt och nytt Ellington- och DESS- material, här ska också finnas aktuell information i sammandrag.

Medlemsmötena besöks av ca 1/3 av medlemmarna som träffas och umgås med varandra. På medlemsmötena kan man lyssna på föredrag och levande jazz och få aktuell direktinformation.

DESS webbplats består av 9 hemsidor (inklusive en engelsk sida som inte är påbörjad än) se beskrivning nedan:

STARTSIDA - Innehåller presentation av DESS och aktuell information med DESS - och Duke Ellingtonanknytning.

DESS HISTORIK - Innehåller en historisk tillbakablick över DESS och dess verksamhet, plus Ellingtonkonferenserna i Stockholm.

D. E. IN SWEDEN - Innehåller en redogörelse för Duke Ellingtons besök i Sverige och hans anknytning till Sverige.

MEDLEMSMÖTEN - Innehåller detaljerad information om kommande medlemsmöten och en sammanfattning om avverkade möten.

MEDLEMMAR - Innehåller information om medlemskap, en kontaktkanal för medlemmar och våra hedersmedlemmar.

BULLETINEN - Innehåller fakta om Bulletinen, information om kommande Bulletiner, här kommer det

Edward Kennedy "Duke" Ellington 1899-1974

Kornelsten Rex Stewart föddes för 100 år sedan (1907-1967). Han spelade med Duke Ellington 1934-1945

STARTSIDA
Duke Ellington Society of Sweden (DESS).
Välkommen till DESS - We Love You Madly.

STARTSIDA
DESS HISTORIK
D. E. I SVERIGE
MEDLEMSNOTEN
MEDLEMMAR
BULLETTINEN
STYRELSEN
LÄNKAR

Kommande medlemsmötet
- 26 november
"VEM BLIR INTE BERÖGT AV RUBBER MILEY?"
"JO, ALLTID! MANGA" - Läseri av Ola Pålsson
trumpetare i Kulturbandet och medarbetare i Orkester Journalen.
"Ellingtonia Up-to-Date" - Bo Scherman presenterar Duke Ellingtons musik och musiker på skiva. Föreläsning i pausen. Medlemmar får 5 % rabatt.
KONSERT: Kenneth Arstström Combo Band plays Duke.
DESS presenterar svensk jazz av högsta dignitet i musikeren Duke Ellingtons anda.

Välkommen - We Love You Madly.

att finnas ett urval av intressanta, tidigare publicerade artiklar från Bulletinen.

STYRELSEN - Innehåller en presentation av styrelsens medlemmar och deras funktioner i styrelsen plus fakta om DESS.

LÄNKAR - Innehåller länkar till utländska Ellingtonföreningar och ett urval av webbplatser med stort DESS-intresse. Här kommer det finnas information om samarbetet med andra jazzföreningar.

Besök vår nya webbplats www.ellington.se och sprid information om den i bekantskapskretsen.

Eder webbansvarige Key Jigerström

Kay Davis - a Sophisticated Lady

Kathryn McDonald Wimp performed for six years with the immortal Duke Ellington.

Jazz fans may or may not remember the enchanting soprano riffs of Kathryn McDonald Wimp after 50 years of silence, but the singer will always cherish her six-year stint as **Kay Davis**, a vocalist for the Duke Ellington Orchestra.

"As early as the age of 10, I knew I wanted to sing professionally," says Wimp. After graduating from Evanston Township High School, she trained classically under Northwestern's Walter Allen Stults. Wimp, who now lives in Florida, also sang a duet in the Waa-Mu Show of 1942 with Jack Haskell despite the social taboos on cross-racial stage romance.

It was a time when only six African American students were enrolled in the School of Music. Because black students were not allowed to stay in residence halls, she lived at home. "We used to drool over Willard Hall, which was right across from the music building," Wimp says. "I had a good time at Northwestern, but there were those limitations."

In addition to loving operatic arias, Wimp was captivated by jazz great Ellington. Practically every week she bought his records at the North Shore Talking Machine Co. "I was crazy about the man and his band," Wimp says. "He was the epitome of style and class."

After Northwestern Wimp auditioned for Ellington in 1944 on a friend's dare. He also attended one of her recitals and afterward asked her to join his band. "I went home and packed my little trunk," she says. "And

that was the beginning of my career."

Her first recording came about accidentally after Ellington heard her humming a countermelody to *I Ain't Got Nothin' But the Blues*. "That's it. We'll keep that in," he said to her.

One of her most exciting moments occurred on Dec. 18, 1944, at Carnegie Hall (she remembers the date). Just before curtain time Ellington introduced Wimp to Creole Love Call and told her she would be singing it in the performance. "I was shaking like a leaf and was surprised that it sounded decent!" she says. The number remained in the band's repertoire and was treasured by Wimp as one of her showcase pieces.

A master at eliciting the best from his musicians, Ellington used Wimp's operatic training to the orchestra's advantage. Her best performances with him were wordless melodies like Translucency and On a Turquoise Cloud, in which she used her voice almost as an instrument.

In the days immediately after President Roosevelt's death in April 1945 radio stations played only subdued classical music. The one exception was the Ellington orchestra's half-hour of somber mood music. One piece was the spiritual *A City Called Heaven*, sung by Wimp.

After the 1950 road tour she left Ellington's band to get married. "I was worn out," Wimp says. "My husband was a wonderful man, and I was not sorry for my choice."

Although she stopped performing professionally, Wimp would provide a few people musical samples from her past, always singing *My Funny Valentine* to her husband at their annual New Year's Eve parties. In her senior years she still enjoys throwing parties and traveling to such distant locations as Alaska. "I always have something to look forward to," she says. "I keep healthy and keep living."

— Jennifer Su

Richard Ehrenzeller, who suggested and researched this article, is the principal contributor to TDES (the Duke Ellington Society) Newsletter.

Mailbox:

The closeup of Kathryn McDonald Wimp — who sang as Kay Davis for that musical genius, Duke Ellington — brought to mind what was a glorious musical happening sometime between 1948 and 1950. I was a graduate student at the University of Minnesota and was totally involved with my studies, trying to get a doctorate in two years. I simply shut out all outside diversions, but a Duke Ellington concert I just could not miss — my favorite orchestra since the late 1920s. So I was there thoroughly enjoying the concert or, as we used to say, "really digging it." I had never heard of Kay Davis. Then came Creole Love Call and her sound. It was totally unexpected, it was beautiful, it was spectacular. Thanks to Kay Davis and Duke Ellington for the most wonderful musical surprise of my life.
Stan Jacobs, Niles, III.

Source: Alumni News 2001, Northwestern University, Evanston, Illinois, USA.

Boy Meets Horn

recension av Thomas Erikson

"När jag först hörde skivan ville jag spy, den var så motbjudande." Omdömet kommer från Rex Stewart och gäller Rude Interlude, en komposition som Duke Ellington spelade in 1933. Numret har av Eddie Lambert beskrivits som att "...det börjar med att de svaga skuggorna av en melodi nästan dränks i ett tjockt moln av dunkla harmonier, ackompanjerade av oregelbundna accenter i pianot. Korta inpass av Cooties vredgade growl-trumpet och Louis Baccans ordlösa vokal ökar den betryckta atmosfären, som lättas upp först i ett något mer melodiskt slutchorus."

Lamberts beskrivning är hämtad från hans 1959 utgivna bok om Duke Ellington (översättning av Leif Anderson), Stewarts reaktion finns i hans postumt utgivna självbiografi Boy Meets Horn.

Om Rude Interlude berättar Stewart att inspelningen blev omdiskuterad i musikerkretsar. Somliga hävdade att den var stor musik, andra att den var en stunds oväsen. Jelly Roll Morton och Chick Webb ska rentav närmast ha blivit ovänner på grund av Rude Interlude. Webb ansåg att stycket var omusikaliskt och saknade swing medan Morton å andra sidan ansåg att det var vacker stämningsmusik och att Duke var på rätt väg musikaliskt eftersom han inte var rädd att experimentera.

Rex Stewart har mycket att berätta och gör det läsvärt och tankeväckande i Boy Meets Horn. Boken gavs ut först 1991, alltså många år efter hans död 1967. Materialet till självbiografien hade då i många år legat i en låda i form av en osorterad samling ark med bitvis svårtydd handskrift. Det var Claire Gordon, en gång anställd inom Duke Ellingtons organisation och personlig vän till Rex Stewart, som sedermera redigerade och sammanställde materialet för utgivning.

Stewart var en god skribent och hade redan under åren innan sin bortgång hunnit bevisa det med en serie artiklar i tidskriften Down Beat, där han bl.a. tecknade personliga porträtt av musiker som Louis Armstrong (Boy Meets King), Coleman Hawkins (The Father of Tenor Saxophone), Red Norvo (A Tale of a Pioneer) och Fletcher Henderson (Smack! Memories of Fletcher Henderson) samt av musiker inom Ellingtons sfär som Joe "Tricky Sam" Nanton (Tribute to Tricky Sam) och Barney Bigard (Illustrious Barney Bigard). En samling av dessa artiklar gavs senare ut under titeln Jazz Masters of the Thirties, en volym som hör till det mest läsvärda i litteraturen om jazzmusik.

Detsamma kan sägas om Boy Meets Horn. Där finns inte minst personliga reflektioner kring de påfrestande förhållanden som musikerna ofta arbetade under, sådant som usel mat, stressande turnéer med dålig inkvartering och kravet på att skapa och se glad ut hur dödande

trött man än var. Stewart skriver tänkvärt om musiker som klarade av detta och andra som inte gjorde det men förmedlar också mycket av glädjeämnen i musikertillvaron. Stewarts upplevelser av Ellington, dennes musik och musiker är förstås en viktig del av boken. Intressant är Stewarts inledande kommentar att han före sitt engagemang hos Ellington inte var särskilt entusiastisk över hans musik, bl.a. tyckte han inte om de tempon orkestern använde. Att han sedan fick en annan syn på den musiken framgår värtaligt.

Rex Stewart var redan etablerad bland de bästa jazzorkestrarna när han 27-årig knöts till Duke Ellingtons orkester i december 1934 för att ersätta Freddy Jenkins. Hur det gick till och om sensationen att för första gången sitta in i Dukes brasssektion berättar han själv i sin bok.

Rex Stewart kommer till Ellington

"We arrived in Chicago early in the morning, went directly to the Ritz Hotel up on South Parkway and registered for our rooms, and continued on to the State and Lake Theater, in the heart of Chicago's Loop section. Up

to now there'd been no rehearsal, so I wondered what music was to be played, but I didn't really worry because I was certain Duke wouldn't give me any real responsibility – not right away, at least. Time moved on until, at last, there I sat for the very first time in the brass section of the great Duke Ellington orchestra, completely bewildered.

"The stage was blacked out while Sonny Greer's timpani roared like a pride of hungry lions in the jungle. Then came the somber strains of East St Louis Toodle-o from the sax section, evoking a mental image of a giant python slithering up on the lions. Next came a sound which could be likened to a baboon cursing his mate; that was Cootie making the opening statement via his growling trumpet. This scene started behind a scrim and, as each sound came into focus, it would be embellished by a

corresponding baby spotlight directed to the section that the sound came from. This lasted for about two minutes and it built up, chord upon chord, dection upon section, until a giant dinosaur shuddered in the ecstasy of conquest. This diminished into a murmur with the chattering trumpet of Cootie slyly insinuating promises of sensual adventures to come.

"A fraction of a second of complete silence and – wham! – came the Ellington tune It Don't Mean a Thing if it Ain't Got that Swing. Before the audience could catch its breath, the Ellington juggernaut was rolling in high before another captivated crowd of music lovers. Applause, applause, applause."

Boy Meets Horn

by Rex Stewart, edited by Claire P. Gordon.

The University of Michigan Press, 1991.

